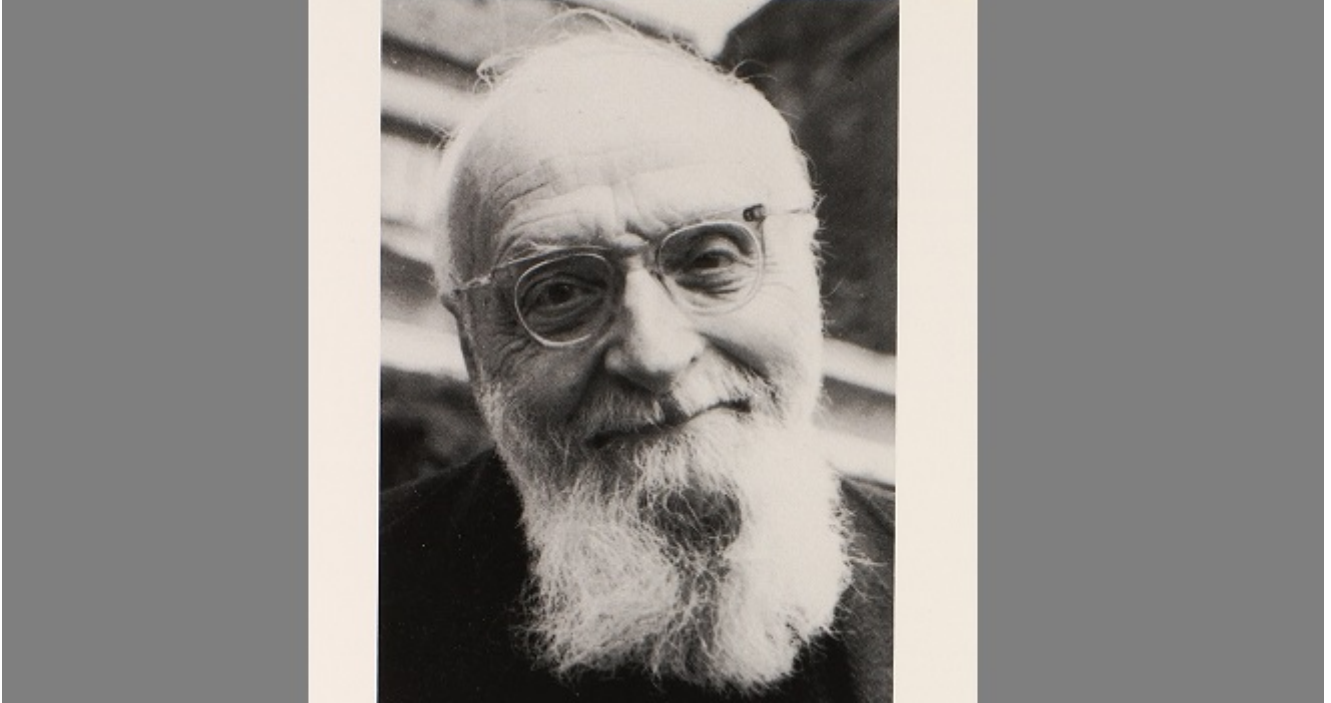
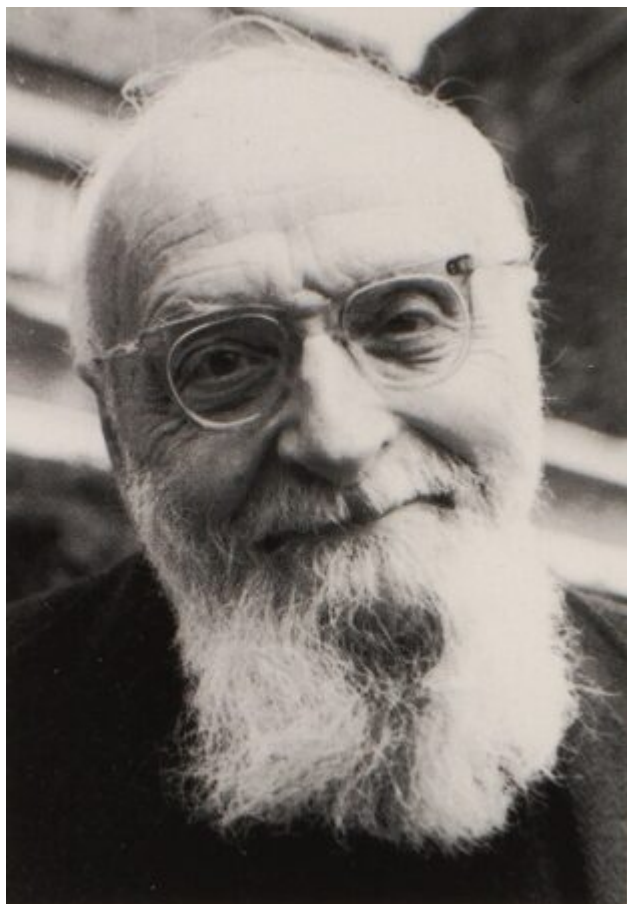

8 Οκτωβρίου 2023

Ιερομόναχος Λεβ Ζιλέ: Ο Ιησούς είναι ένα δώρο που προσφέρεται στον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ο Γάλλος Ορθόδοξος, Ιερομόναχος Λεβ Ζιλέ (Lev Gillet) 1893-1980.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Σε Σένα, Κύριε Ιησού, αφιερώνω ταπεινά τούτους τους στοχασμούς. Ξεπήδησαν μέσα μου στο πέρασμα τόσων και τόσων ετών, καθώς εβάδιζα στους ίδιους δρόμους που περπάτησες και Σου κατά τη διάρκεια της ζωής σου πάνω στη γη.

Στην ίδια πόλη όπου έπαθες. Είναι ο καρπός της Ιερουσαλήμ και της λίμνης της Τιβεριάδος. Είναι ο καρπός μιας ολόκληρης σχεδόν ζωής.

Γιατί να προσθέσω μια σταγόνα νερού στον ωκεανό των βιβλίων που μιλούν για Σένα;

Τολμώ ν' απαντήσω με απλότητα:

Γιατί πίστεψα ότι και σε μένα πρόσταζες να μιλήσω για Σένα. «Υπόστρεφε εις τον οικον σου και διηγού όσα εποίησε σοι ο Θεός» (Λουκ. 8, 39).

Και ο πρώην δαιμονισμένος, που θεράπευσες στη χώρα των Γεργεσηνών, γύρισε

στο σπίτι του και άρχισε να διηγείται όλα όσα έκαμες γι' αυτόν.

Να αναγγέλη το έλεος και τη στοργή που του έδειξες.

Είχα την ελπίδα πως αν μοιρασθώ με άλλους αυτό που μου έδωσες, θα βοηθούσα ίσως μερικές ψυχές. Προσπάθησα να πω ψελλίζοντας αυτό που μου φανερώθηκε κάθε φορά που στήλωνα το βλέμμα μου στο πρόσωπό σου.

Αυτό που μου φάνηκε πως άγγισε τ' αυτιά μου κάθε φορά που βυθιζόμουν στη σιωπή, για ν' ακούσω τη φωνή σου. Υπάρχουν πολλά που θα περίμενε κανείς να βρη στο βιβλίο αυτό. Όμως δεν θα τα βρη.

Δεν τα είπα όλα. Θέλησα μονάχα να δώσω, Λυτρωτή μου, μερικές εικόνες της μορφής σου.

Μερικές στιγμές μιας συνομιλίας πρόσωπο με πρόσωπο μαζί σου.

Κάποιες φάσεις μιας πείρας εντελώς προσωπικής.

Δεν μπορούσα, δεν ήθελα να έχω αξιώσεις για κάτι διαφορετικό. Ορισμένες φορές έμενα με την με την εντύπωση -το λέω τρέμοντας- ότι μερικά λόγια μερικές εικόνες έρχονταν από πολύ μακριά κι από ψηλά. Όχι από τον εαυτό μου.

Κύριε, σπλαγχνίσου ένα φτωχό αμαρτωλό άνθρωπο που τόλμησε να μιλήση για Σένα, χωρίς προηγουμένως να έχη καθαρίσει, να έχη αγνίσει τα χείλη του με τον πυρωμένο άνθρακα του καθαρού.

Ξέρω πως τα λόγια μου δεν αξίζουν τίποτε, δεν είναι τίποτε.

Το μόνο που εύχομαι είναι να μπορέσουν ν' αγγίζουν μερικές ψυχές και να τις οδηγήσουν σε Σένα. Κύριε, οδήγησε αυτούς που θα με διαβάσουν ως το σημείο που λαχταρώ.

Ως το θαυμαστό σημείο στο οποίο κλείνοντας τούτες τις σελίδες θ' ανοίξουν -για πρώτη ίσως φορά- το Ευαγγέλιό. σου.

Και κλείνοντας τ' αυτιά τους σε κάθε θόρυβο θ' αφήσουν μέσα στη σιγή να γλιστρήση στην καρδιά τους ο Λόγος σου.

σημαίνη άραγε αυτός ο μεγάλος κατάλογος εβραϊκών ονομάτων; Για τους Ιουδαίους την αναγκαιότητα να υπογραμμισθή η καταγωγή του Μεσσία από το Δαβίδ. Υπάρχει όμως και μια άλλη σημασία:

Ανάμεσα στα ονόματα της γενεαλογίας του Ιησού αναφέρονται και φονείς, μοιχοί, αιμομίκται.

Εάν ο Ιησούς γεννιέται στην ψυχή μου, γεννιέται παρά τη συσσώρευση των αμαρτιών μου, γεννιέται διασχίζοντας τις αμαρτίες αυτές.

Ο Ιησούς ανοίγει, βρίσκει το δρόμο του διά των λαθών μου, ξεπερνώντας τα, το ένα μετά το άλλο. Είναι η γενεαλογία του μέσα μου. Σ' αυτή τη γενεαλογία λάμπει η ευσπλαχνία του, η συγκατάβαση του. Αλλά και η δύναμή του.

Η Παναγία, φέροντας μέσα της τον Ιησού, και ο Ιωσήφ πάνε ν' απογραφούν στη Βηθλεέμ.

Ο Ιησούς δεν θέλησε να γεννηθή ούτε στη Ρώμη ούτε στην Αθήνα ούτε στην Ιερουσαλήμ. Το γεγονός αυτό έχει σπουδαία σημασία.

Πρέπει να ξέρουμε πως δεν μπορούμε να νοιώσουμε το μυστήριο της γεννήσεως του Ιησού παρά μόνο στο φτωχικό χωριό της Ιουδαίας.

Πρέπει ν' ανεβούμε στη Βηθλεέμ, να γίνουμε πολίτες της Βηθλεέμ, να επιτύχουμε -όχι! να κατακτήσουμε- το ταπεινό πνεύμα της Βηθλεέμ.

Οι άγγελοι δεν είπαν στους βοσκούς ότι γεννήθηκε απλώς ένας Σωτήρας. Τους είπαν: «Ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ» (Λουκ. 2, 11). Ο Ιησούς γεννιέται για τον καθένα από τους βοσκούς. Η γέννησή του παραμένει για τον καθένα μας ένα γεγονός πολύ προσωπικό.

Ο Ιησούς είναι ένα δώρο που προσφέρεται στον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά.

Δεν υπήρχε τόπος στο πανδοχείο για την Παναγία και τον Ιωσήφ. Δεν υπάρχει τόπος στο πανδοχείο τούτου του κόσμου για το μαθητή του Ιησού. Αν φθάσω στο σημείο να βουλευτώ σε μια θέση, μπαίνω σε μια κατάσταση ευκολίας και ανέσεως επικίνδυνη. Μπορεί να γίνη σύγκριση μεταξύ του πανδοχείου και της φάτνης;

Οι Μάγοι, ειδοποιημένοι με ειδικό όνειρο από το Θεό, ξαναγυρίζουν στον τόπο τους από άλλο δρόμο. Πρέπει ν' αποφύγουν τον Ηρώδη. Ας κάνουμε μια πνευματική μεταφορά του γεγονότος.

Ο άνθρωπος που ο Θεός ωδήγησε ως τη φάτνη μπορεί βεβαίως να γυρίση στον

τόπο του, στο σπίτι του, στους δικούς του, άλλα από διαφορετικό δρόμο.

Με άλλα λόγια: τα κίνητρα, η συμπεριφορά του, ο τρόπος ζωής, τα μέσα που θα χρησιμοποιή δεν μπορούν πια να είναι τα ίδια. Εκείνος που πηγαίνει στη Βηθλεέμ υφίσταται μια ριζική μεταβολή.

Στο Συμεών είχε αποκαλυφθή ότι δεν θα πεθάνη χωρίς να δη το Λυτρωτή.

Ω, πως θα ήθελα να είχα μια παρόμοια βεβαίωση.

Να μην πεθάνω χωρίς να δω τον Ιησού.

Να τον δω όχι με τα μάτια του σώματος, αλλά με τα μάτια της πίστεως. Πάντως να τον δω πραγματικά. Μετά το θάνατό μου ελπίζω να τον αντικρίσω διαφορετικά.

Στο Συμεών δόθηκε κάτι ακόμη πιο μεγάλο: Κράτησε το βρέφος Ιησού στην αγκαλιά του. Κύριε, άφησέ με και μένα ν' αγκαλιάσω μυστικά το βρέφος Εμμανουήλ.

Ο άγγελος δίνει διαταγή στον Ιωσήφ να πάρη το παιδί και τη μητέρα του και να φύγη στην Αίγυπτο.

Υπάρχουν εποχές που είμαστε πολύ αδύνατοι. Τότε θα πρέπει να προτιμούμε ν' αποτραβιώμαστε στην άκρη, ν' αποφεύγουμε τον κίνδυνο. Μα δεν πρέπει να ξεχνούμε να παίρνουμε τον Ιησού, να παίρνουμε το βρέφος, το μικρό αδύνατο βρέφος (αυτό που θα μας ενισχύση στην ώρα της αδυναμίας μας).

Και μαζί του να παίρνουμε και τη μητέρα του, όπως ο αγαπημένος μαθητής την παρέλαβε την ενάτη ώρα, κάτω από το σταυρό του Ιησού.

Το μυστήριο της Παναγίας αχώριστο από το μυστήριο του Ιησού: μυστήριο ελέους και τρυφερότητας.

Από το βιβλίο του Ιερομονάχου Λεβ Ζιλέ «Ιησούς, Ατενίζοντας τον Σωτήρα» των εκδόσεων Δόμος. Μετάφραση από τα Γαλλικά Επίσκοπος Βρεσθένης Δημήτριος Τρακατέλης (σήμερα πρώην Αρχιεπίσκοπος Αμερικής).

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN